A kudarc haszna

Ma van a kudarc világnapja [okt. 13-án], ami egy roppant fontos dolog, és muszáj, hogy az ember megbarátkozzon vele, különben saját magát gáncsolja el a sikerhez vezető úton. Ezt a napot 2010-ben alapították finn diákok azzal a céllal, hogy csökkentsék a kudarctól való félelmet, és a tévedésekkel kapcsolatos társadalmi megbélyegzést. A hibázás ugyanis a tanulás, az innováció és a személyes fejlődés természetes részei. Azért is fontos, hogy beszéljünk a bukásainkról, mert ezzel újraírhatjuk azt, ahogy a nagy többség a kudarcot látja. Könnyű más sikereiben az irigylésre méltó csillogást látni, és nem észrevenni a bukdácsolásokat, amik a csúcsra vezettek. A pofára esés abszolút nem egy olyan dolog, ami miatt röstelkedned kellene, sőt! Hiszen csak az nem bukik el, aki meg sem próbálta. Nagyon szeretem Legless Tamás mentalitását, az ő zászlójára ez van írva: vagy sikerül vagy újrakezdem. És igen, újra kell kezdeni, felállni a földről, leporolni a gatyót, aztán nekifutni megint. Lance Armstrong kerékpárbajnok mondta: a fájdalom átmeneti. A feladás örökké tart. Azt vallom: akinek minden sikerül, túl alacsonyra tette a lécet. Abból viszont semmit nem lehet tanulni. Ott nincs tér a fejlődésre. Ha visszagondolok a saját kudarcaimra – és Isten a tanúm, akadt belőle rengeteg – pontosan látom, milyen sokban járultak ahhoz hozzá, hogy az lehessek, aki vagyok. Tetszenek e témával kapcsolatban Edison gondolatait is: „nem vallottam kudarcot. Csak találtam 10.000 módot, ami nem működik.” Na most gondold el, mi lett volna, ha feladja az első kudarc után? Ülhetnénk mind a sötétben.

(AI, Amler Irén és Bolya István közvetítésével)